

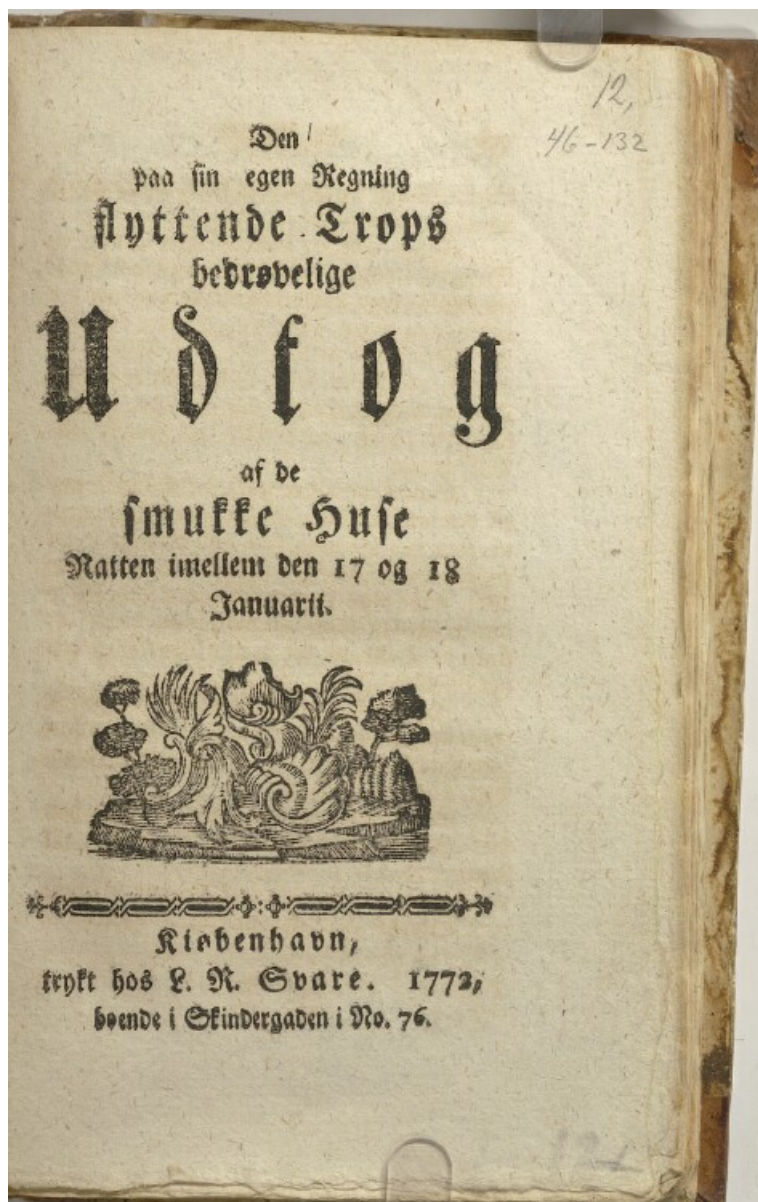
Titel: Den paa sin egen Regning flyttende Trops bedrøvelige Udtog af de smukke Huse Natten imellem den 17 og 18 Januarii.

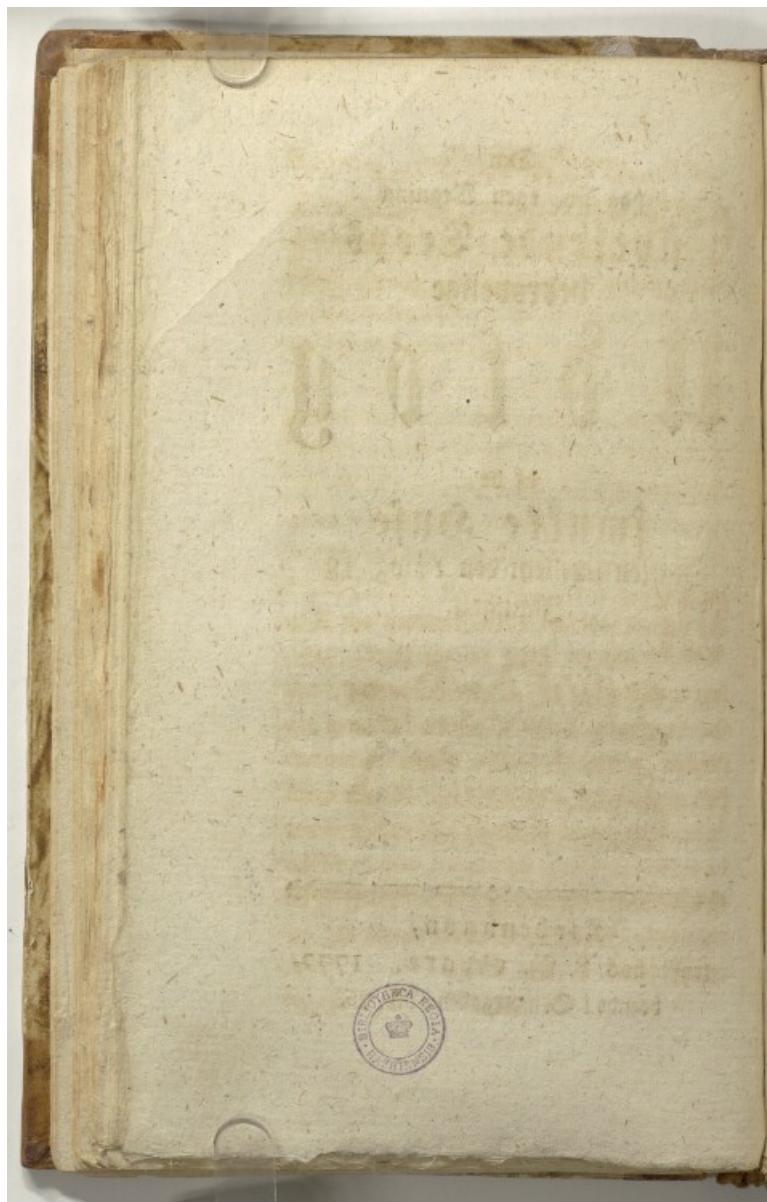
Citation: "Den paa sin egen Regning flyttende Trops bedrøvelige Udtog af de smukke Huse Natten imellem den 17 og 18 Januarii.", i *Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 7*, L.N. Svare, 1772, s. 1. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-2_007-shoot-workid2_007_012/facsimile.pdf (tilgået 03. december 2021)

Anvendt udgave: Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 7

Ophavsret Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen.](#)

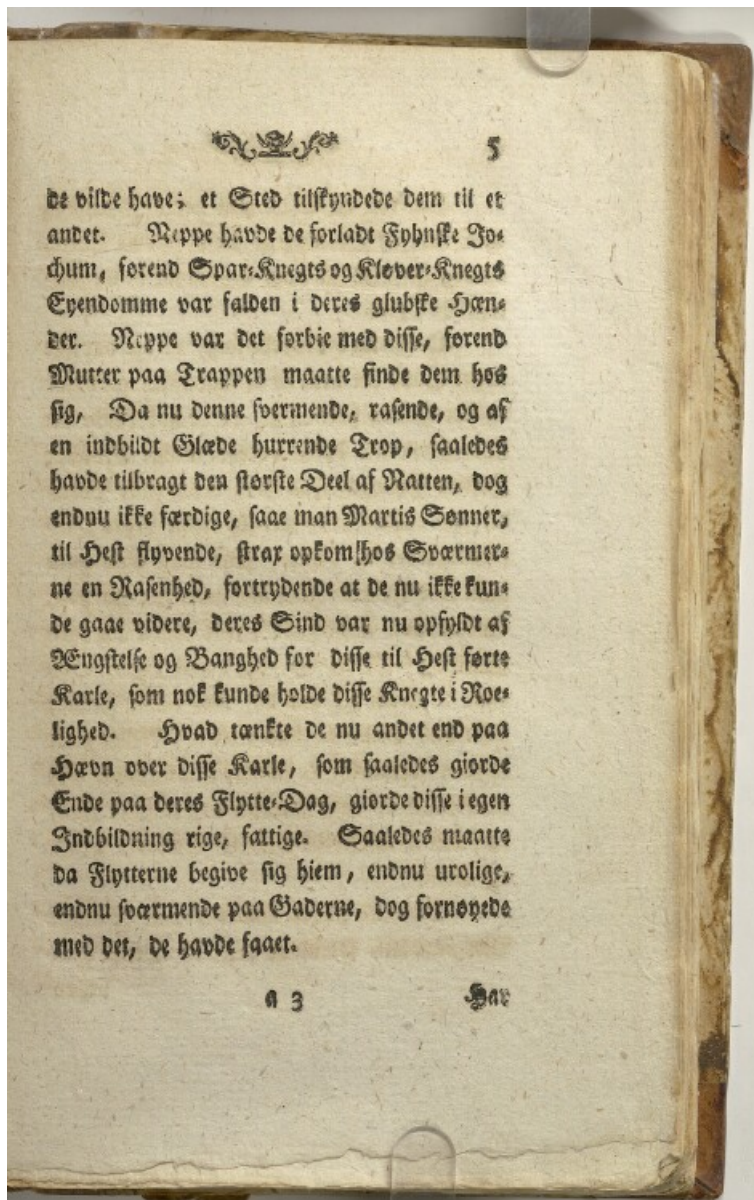

Man saae den 17de Januarii om Aften en Trop rasende Folk, disse, som med Narlag om Dagen havde viist deres Glæde, sluttede denne Glæde med et deres Nædrighed robende Tyrannie, hvilket de besmykede med Navn af et Flytterie. Glæde flyttede de, men denne deres Glæde endres forend de ønskede. Glæde flyttede de, men de fik ikke efter deres Tanke afflyttet, men maatte til deres største Skam, og Stadens største Bel, høre op, forend de ellers vilde.

Deres Flytting begyndte de ved Aftenen, (Mørkhedens Gierningers almindelige Skul) de flyttede for inder, men til Eperernes Skade og Udslæggelse, de begyndte i en stor Gade, de saae der den bedste Leilighed til deres sitte Opmæd med Opnaaelse, intet manglede, Alting var i complet Stand for disse graadige Siæle, som langt fra at lade noget blive tilbage, søgte mere end der var, alt baade lost og fast slæbte de af med. Niels Hurtigdrager saae man hurrende med sin Canopee, denne blev stød i Rendesstenen af følgende fem itende Rakkelovns Drager: Ole Slagtersvend, Erich Blubstager, Juchum Spisbube, Niels Oltapper og Morten Serpentin, hvilkke igien hilfede Marthe Kals, slæbende paa sin Stegepande; for, sagt: den ene var den anden i Beyen, den ene hindrede den anden at komme affted. Neppe var her udsæet forend de begave sig andensteds hen, de flyttede fra et Sted til et andet, nu i denne for dem korte Stund glade, de flyttede, til Skade for dem selv, for saavidt, at de ikke fik alt hvad de

de vilde have; et Sted tilskyndede dem til et andet. Næppe havde de forladt Gybske Johum, forend Spar-Knegets og Kløver-Knegets Ependomme var salden i deres glubste Hænder. Næppe var det forbi med disse, forend Mutter paa Trappen maatte finde dem hos sig. Da nu denne soermende, rasende, og af en indbilde Glæde hurrende Trop, saaledes havde tilbragt den største Deel af Natten, dog endnu ikke færdige, saae man Martis Søner, til Hest flyvende, strax opkom hos Sværmerne en Rasenhed, fortrydende at de nu ikke kunde gaae videre, deres Sind var nu opfyldt af Ængstelse og Banghed for disse til Hest førte Karle, som nok kunde holde disse Knegte i Roelighed. Hvad tænkte de nu andet end paa Hævn over disse Karle, som saaledes gjorde Ende paa deres Flytte-Dag, gjorde disse i egen Indbildning rige, fattige. Saaledes maatte da Flytterne begive sig hjem, endnu urolige, endnu soermende paa Gaderne, dog fornøiede med det, de havde faaet.

Her var da Ende paa deres Flytning, til Skade og Odelæggelse for de forrige Eyere, og dog derimod til liden Gavn for de nu selvtagende Eyere.

Da de nu bedrovede saae, at der var ikke noget Haab for dem til at faae mere, gik de for en stor Høben hver til sit, da de nok kunde behøve Hvile fra deres overordentlige Arbeide; Junior Philopatreas især, denne store Patriot, som ogsaa havde ført sig denne Nats Omstændigheder til Nytte, saae man glad gaae hjem med Fyhnske-Jochums galonerte Hat paa, da han paa Østergade havde mistet sin egen gamle og forslidte, og faaet denne bedre i Stedet. Glad gik han ud, men endnu glædere kom han hjem, da han efter et stikkelig giort Nytte, formædelt sin særke Klædebragt, ikke tænkte til at være imellem den robende Flok, og saaledes undflyede Martis Sønners Magt og Straf.

Da de nu havde udhoilet, saae de neppe Morgenroden, førend de raske til Veens igien begav

begav sig paa Gaden, Junior Philopatrea's
ikke mindre. Men nu vare alle Elgange stop-
pede, hvor de kom, saae de dragne Sabler i
Streden for Bytte. Ofte forsogte de paa at
giore nyt Anfald, men lige saa ofte bleve de
tilbagedrevne. Endnu vare deres Hoveder
fulde af den forrige Na's første Bløde, endnu
synes de, de havde en Ket, men o en Ket,
hvorfore de maatte fristemaugt Klops. Skind-
pelsene, Hoved-Mændene i denne Batallie,
maatte nu være glade, at Skindet kunde tage
imod Bankene, Mons Gryn-Porteur saae
man især dygtig afbanket. Nu var der intet
tilbage at siske, af en Nodvendighed fornøvede
med det, de havde faaet, gif de da hver til sit.

Man saae i disse Dage overalt Handel
og Wandel, glade vare Roverne, at de dog
havde bragt det saavidt, som de bragte det,
men en Ende paa al deres Bløde gjorde den
23 Januarii, og de følgende Dage. Hylens
de maatte de bære igien hvad de havde faaet,
da havde de nær slæbt sig ihjel. Den Kaffel-
ovn,

oon, som de fem tilforn havde hentet, maatte
nu septen stærke Karle trække af med. Saa
læt, som den var tilforn, saarung var den nu.
Men her var nu intet at tale om, ville de ikke
komme, bleve de hentede. Ole Speckdrager
kom slæbende med sit Vaneel, men fik ingen
Dragelon, nei toertimod var nærmere ved en
Banke-Troye, fordi han havde biet for længe.
Dette gjorde da en Ende paa deres hele Lykke.
